

РЕШЕНИЕ

№ 1313

гр. София, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8772** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. И. К., като пълномощник на П. Х. Т. от [населено място], област Б., срещу РЕШЕНИЕ № 20156823 от 14.07.2021 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 134^{-ти} с-в по н.а.х. дело № 13752 по описа за 2020 г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Поддържа, че наложеното административно наказание „глоба“, в размер на 1000 (хиляда) лева, е прекомерно тежко предвид действителните факти и обстоятелства. Твърди, че не са взети предвид всички изложени твърдения в хода на съдебното производство и направените изводи относно установеното нарушение са грешни. Касаторът не е съгласен с така вмененото му административно нарушение, като подчертава, че за периода 23.10.2019 г. – 23.01.2020 г. е бил задържан в следствения арест в [населено място]. След освобождаването му оттам, Т. твърди, че е бил в значително влошено здравословно състояние и бил поставен под домашно лечение. Поради това за него било психически и физически невъзможно в този период да изпълни задълженията си по Закона за противодействие на корупцията и за

отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ) и да подаде съответните декларации. Твърди, че веднага след подобряване на здравословното му състояние, изпълнил задълженията си в качеството на общински съветник към Общински съвет [населено място] и подал задължителните по ЗПКОНПИ декларации. Смята, че поради отстраняване на административното нарушение, макар и извън установения за това срок, поради независещи от него причини, не би могла да се изпълни превантивната цел на закона и не следва да бъде наказван за това. Изтъква, че декларациите са подадени със закъснение, но преди съставяне на акта за установяване на административно нарушение (АУАН). Претендира за маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него по същество на спора да бъде отменено и Наказателно постановление (НП) №00121/15.09.2020г., издадено от председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ). Претендира заплащане на разноски за две съдебни инстанции.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ЗА ОТНЕМАНЕ НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТОТО ИМУЩЕСТВО (КПКОНПИ или Комисията), представлявана от председателя, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. А. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Претендира присъждане на разноски. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от касатора адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор М. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 00121/15.09.2020 г., на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ, на касатора П. Х. Т. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 1000 (хиляда) лева, за това, че в качеството си на общински съветник в Общински съвет [населено място], не е подал в едномесечния срок по чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗПКОНПИ (до 02.01.2020 г.) декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ за имуществото си и интересите си по чл. 37, ал. 1, т. 1-6, т. 9, т. 12-14 ЗПКОНПИ.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП № 00121/15.09.2020 г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН, въз основа на редовно съставен АУАН. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компроментират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП са описани нарушението и обстоятелствата при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът П. Х. Т. е извършил вмененото му нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му

отговорност. Приел е също, че не е налице основание за прилагане на разпоредбата на чл.28 ЗАНН, доколкото конкретният случай не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от нарушенията от този вид.

Тези изводи на първостепенния съд не се споделят от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 134^{-ти} състав.

Разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗПКОНПИ вменява задължените лица да подадат декларация за имущество и интереси в едномесечен срок от заемането на висшата публична длъжност. В процесния случай Т. е задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 32 от закона и за него е възникнало задължението за подаване на декларация за имущество и интереси смятано от 01.12.2019г. до 02.01.2020г. От доказателствата по делото се установява, че Т. е подал длъжимата декларация на 17.03.2020г.

Настоящият съдебен състав намира, че дори и да се приеме, че с деянието е осъществен фактическият състав на нарушение по чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ, то спрямо същото е приложима разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Преценката за „маловажност“ на случая подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл. 28 ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото. В този смисъл е и Тълкувателно решение (ТР) №1/12.12.2007 г., по т.н.д. № 1/2007 г. на ОСНК на Върховния касационен съд.

Съгласно чл. 93, т. 9 от Наказателния кодекс (НК) във вр. с чл. 11 ЗАНН „маловажен случай“ е „този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителността на вредните последици или други смекчаващи обстоятелства съставлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид“. По тези критерии наказващият орган трябва да отграничи маловажния случай на административно нарушение от тези, обхванати от чл. 6 ЗАНН, като с оглед спецификите му прецени има или не по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с типичната за дадения вид посегателство. Преценката по чл. 28 ЗАНН следва да се прави с оглед на засегнатите обществени отношения, липсата на вредоносен резултат (когато нарушението е резултатно) и всички други обстоятелства, при които деянието е извършено. При констатирана маловажност по чл. 93, т. 9 НК във вр. с чл. 11 ЗАНН наказващият орган е длъжен да упражни компетентността си по чл.28, б. „а“ ЗАНН, като не наложи наказание, а предупреди нарушителя, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Ако предпоставките по чл. 93, т. 9 НК във вр. с чл. 11 ЗАНН са налице и въпреки това чл. 28 ЗАНН не е приложен, наказателното постановление противоречи на закона и подлежи на съдебна отмяна (ТР № 1/12.12.2007г. на ВКС, ОСНК).

В случая характерът на обществените отношения свързани с противодействие на корупцията, създаване на гаранции, че лицата, заемащи висши публични длъжности, изпълняват правомощията или задълженията си честно и почтено при спазване на

Конституцията и законите и за предотвратяване на възможностите за незаконно придобиване на имущество и разпореждането с него, които декларационният режим по чл. 35 – чл. 40 ЗПКОНПИ охранява, са с висока степен на обществена значимост. Едновременно с това обаче, са налице обстоятелствата във връзка с конкретното нарушение по чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ, които преценени в тяхната съвкупност сочат на маловажност.

Макар и след законоустановения срок, касаторът Т. е подал декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ на 17.03.2020 г. (вх. № В10714 и № В10715). Като се изключи просрочието от 75 дни (срокът за подаване на декларация за имущество и интереси е изтекъл на 02.01.2020 г.), задължението по чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ е било надлежно изпълнено. Цялостното поведение на П. Т. сочи на негов неволен пропуск и по-точно за обективна невъзможност, а не за преднамерено укриване на факти по ЗПКОНПИ. Безспорно се доказва, че в периода от 22.10.2019 г. до 23.01.2020 г. спрямо административнонаказаното лице е била взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в следствения арест в [населено място] на [улица]. Представен по делото е и амбулаторен лист от дата 27.01.2020 г., предписващ терапия на Т. поради общото му увредено състояние – вливания, спазване на хранителен режим, консултация с психиатър (след изменение на мярката за неотклонение в „Гаранция в пари“). Съдът намира, че причините, довели до конкретното противоправно деяние, обявено от закона за наказуемо с административно наказание, не са съставомерни негови признаци, но имат значение за степента на обществената негова опасност. Допуснатото нарушение не е израз на нежелание на дееца да съблюдава регламентирания ред, нито е проява на утвърдена противоправна нагласа, което сочи на значително по-ниска обществена опасност спрямо обичайните нарушения от същия вид.

Предвид характера на нарушението, извършването му по непредпазливост като форма на вина, без целенасочено укриване на обстоятелство, подлежащо на деклариране по чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ, степента на обществената му опасност е по-ниска от тази на обичайните случаи на нарушения по чл. 38, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ. За поправянето и превъзпитанието на нарушителя не е необходимо последният да се санкционира. Целите по чл. 12 ЗАНН биха били постигнати без да се ангажира административнонаказателната отговорност на лицето, като с приложението на института на маловажността на дееца се окаже необходимото предупредително въздействие. По всички тези причини, конкретното деяние има признаците на маловажност, поради което, като не е приложил чл. 28, б. „а“ ЗАНН, наказващият орган и СРС е нарушил закона.

Предвид изложеното, настоящият решаващ състав приема, че обжалваният съдебен акт следва да бъде отменен, като постановен при наличие на касационно основание за отмяна – чл. 348, ал. 1, т. 1, във вр. с ал. 2, предл. 1 НПК и на основание чл. 222, ал. 1 АПК делото решено по същество, чрез ОТМЯНА на НП.

Съгласно чл. 63, ал. 3 ЗАНН (нова - ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в съдебните производства по, ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Правото е своевременно упражнено, като е поискано присъждането им (чл.81 ГПК, вр. чл. 144 АПК). Доказаните разноски са само пред настоящата съдебна инстанция и са в размер на 550 (петстотин и петдесет) лева за адвокатско възнаграждение. Съдът намира за основателно направеното възражение за прекомерност на адвокатското

възнаграждение, тъй като както касационното производство е протекло в едно съдебно заседание, като същото не се отличава с фактическа и правна сложност. Ето защо дължимото възнаграждение следва да бъде определено в размер, в съответствие с разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно - в размер на 500 (петстотин) лева.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №20156823 от 14.07.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 134^{-ти} с-в по н.а.х. дело №13752 по описа за 2020г., и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ №00121/15.09.202г., издадено от председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, представлявана от председателя, с адрес: 1000 С., пл. „Света Неделя“ №6, да заплати на П. Х. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], сумата от 500 (петстотин) лева, разноси по к.а.х. дело №8772/2021г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.